

BİRİNCİ BÖLÜM

KARANLIK – SOĞUK – köpüren sular – bin aslan aynı anda kükrüyor sanki – dünyam dönüyor – kayalara çarpıyorum – yüzümü korumak için kollarımı siper ediyorum – kendimi iyice küçültmek için dizlerimi karnıma çekmiş durumdayım.

Yosunlar sürtünüyor – avuçluyorum – kaygan – ıslak yosunlar bana dokunmaya çalışan cansız parmaklar gibi – tünelin tavanı ile su arasında küçük bir boşluk var – hızla birkaç nefes alıyorum – akıntı güçleniyor – karşı koymaya çalışıyorum – elimdeki yosunlar kopuyor – sürükleniyorum.

Yuvarlanıp duruyorum – başım bir kayaya çarpıyor – gözlerimde yıldızlar uçuşuyor – neredeyse kendimden geçmek üzereyim – ayık kalmaya çalışıyorum – ağzımdaki suyu tükürüyorum ama daha fazlası içeri giriyor – akarsuyun yarısını yutuyor gibiyim.

Akıntı beni bir duvara çarpıyor – sivri taşlar kollarımı, bacaklarımı kesiyor – su buz gibi ve acıyı azaltıyor – kanı durduruyor – birden derin bir havuza düşüyorum – aşağıya, dibe doğru ilerliyorum – dökülen suyun kuvveti yukarı çıkmamı engelliyor – panikliyorum – yönler karışıyor – boğulmak üzereyim – eğer kısa sürede buradan kurtulamazsam...

Ayaklarım bir duvara çarpıp beni ileri itiyor – ağır ağır yukarı çıkıp havuzdan uzaklaşıyorum – burada akıntı az – tünelin tavanı ve su arasında epey boşluk var – başımı çıkarıp nefes alabiliyorum – hava soğuk ve akciğerlerimi yakıyor ama umrumda değil – minnettarlıkla derin derin nefes alıyorum.

Suyun sesinin yankılanmasından, şimdi geniş bir mağarada olduğumu anlıyorum. Diğer taraftan güçlü bir şarılta sesi geliyor; su orada yeniden aşağıya doğru çağlıyor olmalı. Orayı da geçmem gerek, ama önce dinlenmek ve iyice soluklanmak için kıyıya doğru ilerliyorum. Karanlıkta duvar kenarına yaklaştığım sırada başıma bir şey çarpıyor. Dal parçaları olmalı. Kendimi sabitlemek için onlara tutunmaya çalışıyorum ama birden, tuttuğum şeylerin dal değil, kemik olduğunu anlıyorum!

Korkamayacak kadar yorgunum. Onları can simidi gibi görüp dört elle sarılıyorum. Uzun ve derin nefesler alıp vererek parmaklarımla kemikleri inceliyorum. Bir bilek, bir kol, bir beden ve sonunda da bir kafa: Bu bir iskelet. Bu akarsu eskiden ölü vampirlerin bedenlerini dağın dışındaki doğaya salmak için kullanılmış. Bu vampirin cesedi de kıyıya vurmuş ve geçen süre içerisinde çürümüş olmalı. Zifirî karanlıkta el yordamıyla başka iskeletler arıyor ama bulamıyorum. Acaba bu vampir kimdi, ne zaman yaşamıştı ve ne kadar zamandır buradaydı? Gömülmeden, huzur içinde yatmadan, böyle bir mağarada takılıp kalmak korkunç olmalı.

iskeleti takıldığı yerden kurtarmak için çekiyorum. Mağaranın içi birden tiz çığlıklar ve kanat sesleriyle doluyor. Onlarca,

belki de yüzlerce kanat! Bir şey yüzüme çarpıp sol kulağıma tutunuyor. Tırnaklarını geçiriyor ve ısırıyor. Yaratığı panikle kulağımdan çekip uzağa fırlatıyorum.

Hiçbir şey göremiyorum, ama tepemde ve etrafımda uçan bir sürü yaratığın varlığını hissedebiliyorum. Bir tanesi daha gelip çarpıyor. Bu sefer tutup elimle inceliyorum: Bir yarasa! Mağara yarasalarla dolu. Tavanda yuva yapmışlar. Ben iskeleti sarsınca da çıkan sestten ürküp uçmaya başlamış olmalılar.

Paniklemiyorum. Bana saldırmazlar. Sadece korktular ve az sonra yeniden yerlerine dönecekler. Yakaladığım yarasayı serbest bırakıp diğerlerinin arasına katılmasına izin veriyorum. Birkaç dakika sonra sesler azalıyor ve yarasalar yuvalarına dönüyor. Sessizlik...

Mağaraya nasıl girip çıktıklarını merak ediyorum. Tavan da bir çatlak olmalı. Birkaç saniyeliğine, duvara tırmanıp o geçidi bulduğumu ve kurtulduğumu hayal ediyorum; ama hissizleşmiş el ve ayak parmaklarım beni hemen gerçek hayata döndürüyor. Benim geçebileceğim kadar büyük bir aralık da olsa, oraya tırmanmam mümkün değil.

Yeniden iskeleti düşünmeye başlıyorum. Onu burada bırakmak istemiyorum. Bir kez daha, bu sefer ortalığı ayağa kaldırmamaya dikkat ederek onu çekiştiriyorum. İlk başta hiç hareket etmiyor; iyice sıkışmış. Daha iyi kavrayıp bir kez daha çekiyorum. Birden takıldığı yerden kurtuluyor ve üzerime düşerek beni suya batırıyor. Ağzımdan içeri su doluyor. İşte şimdi panikliyorum! İskeletin ağırlığı su yüzüne çıkma-mı engelliyor. Boğulacağım! Boğulacağım! Boğul...

Hayır! Kendime geliyorum. Aklımı kullanmalıyım. İskelete sarılıyor ve yavaşça yuvarlanıyorum. İşe yarıyor! Şimdi iskelet altta, ben üstteyim. Havanın tadı harika. Kalp atışlarım normale dönüyor. Birkaç yarasa havada dönüp duruyor ama çoğu yuvasında.

İskeleti bırakıp ayaklarımla mağaranın ortasına doğru itiyorum. Akıntının onu yakaladığımı hissediyorum; sonra gözden kayboluyor. Duvara tutunuyor, ardından gitmeden önce iskeletin iyice uzaklaşmasını bekliyorum. Bu sırada düşünmeye başlıyorum: İskeleti oradan kurtarmak iyi bir fikir miydi? Güzel bir davranış doğrusu; ama ya kemikler ileride bir taşa takılır ve yolumu kapatırsa?

Artık endişelenmek için çok geç. Bunu daha önce düşünmeliydim.

Durumumda hiçbir düzelme yok, hâlâ çaresiz durumdayım. Buradan canlı kurtulabileceğimi düşünmek delilik olur. Yine de kendimi olumlu düşünmeye zorluyorum: Buraya kadar geldim ve bu akarsu eninde sonunda bir yere açılacak. Çıkışa kadar gidemeyeceğim ne malum? İnan Darren, inan.

Burada sonsuza dek bu şekilde kalabilirim –biraz daha bekleyip soğuktan ölmek daha kolay geliyor aslında– ama özgürlüğe kavuşmak için mücadele etmeliyim. Nihayet parmaklarımı güçlkle de olsa açıyor ve kıyıyı bırakıp akarsuyun ortasına doğru ilerliyorum. Akıntı önce beni yokluyor, sonra sürüklemeye başlıyor. Hızlanıyorum – çıkışa yaklaşıyorum – suyun gürültüsü öfkeli bir kükreyişi andırıyor artık – hızla akıyor – aniden düşmeye başlıyor ve gözden kayboluyorum.

İKİNCİ BÖLÜM

Mağaradan sonrası daha da kötü – yolun ilk kısmı bunun yanında çocuk havuzunda oynamak gibiymiş – virajlar ve düşüşler midemi ağzıma getiriyor – duvarlar sivri taşlarla bezeli – su delice, vahşice akıyor – rüzgârlı havada bir yaprak gibi oradan oraya savruluyorum – kontrolü ele almak imkânsız – nefes almak için duramıyorum – akciğerlerim patlayacak gibi – kollarımı başıma siper ediyorum – elimden geldiğince dizlerimi karnıma çekiyorum – oksijen tasarruf etmeliyim – başım taşlara çarpıyor – sırtım – bacaklarım – karnım – sırtım – başım – omuzlarım – başım...

Darbelerin sayısını unutuyorum – acı hissedemiyorum artık – gözlerim benimle oyun oynuyor – başımı kaldırdığımda, tavan görünmez olmuş gibi geliyor – gökyüzünü, yıldızları, Ay'ı gördüğümü zannediyorum – bu bir başlangıç mı, yoksa son mu – duyularım karman çorman, beynim iflas etmek üzere – şanssızım – umutsuzum – ölüyorum.

Daha fazla dayanamayacağım – bu duruma bir son vermek için ağzımı açıyorum – son su içişim olacak – o sırada bir duvara çarpıyorum – ciğerlerimde kalmış olan hava da çıkıyor

– çarpmanın etkisiyle yukarıya doğru fırlıyorum – tavan ve su arasında küçük bir boşluk var – ciğerlerim kendiliğinden, can havliyle havayı içine çekiyor.

Burada birkaç saniye boyunca duvara yapışık halde su üzerinde durup telaşla soluyorum – akıntı yeniden kontrolü ele geçirip beni dibe sürüklüyor – dar bir tüneldeyim – inanılmaz bir hız – mermi gibi – tünel iyice daralıyor – hızım artıyor – sırtım duvara sürtüyor – neyse ki burada duvar düz, yoksa paramparça olmak işten değil – su kaydırağındaymışım gibi sanki – kabus gibi olan yolculuğun bu kısmı neredeyse hoşuma gidecek.

Tünel düzleşiyor – bir kez daha oksijensiz kalmak üzereyim – başımı kaldırmaya çalışıp tavanda hava boşluğu arıyorum – boşuna – mücadele edecek gücüm yok.

Burnumdan içeri su sızıyor – öksürüyorum – ağzımdan su giriyor – savaşı kaybediyorum – ters dönüyorum – yüzükoyun pozisyondayım – sonum geldi – ciğerlerim suyla dolmaya başlıyor – ağzımı kapatamıyorum – ölümü beklemeye başlıyorum – birdenbire sular yok oluyor – uçuyorum – (uçmak mı?) – hava her yanıma sarıyor – aşağıya bakınca bir arazi görüyorum – akarsu tam ortasından geçiyor – bir kuş gibi havada süzülüyorum – akarsu yakınlaşıyor – şimdi daha da yakın – gözlerim yine benimle oyun mu oynuyor?

Uçuşun ortasında ters dönüp gökyüzüne bakıyorum – gökyüzü, gerçek gökyüzü – açık ve yıldızların ışığıyla parıldıyor – ne kadar da güzel – dışarıdayım! – gerçekten de dışarıdayım! – nefes alabiliyorum ve...

Uçuş sona eriyor – sert bir şekilde suya düşüyorum – darbe iç organlarımı altüst ediyor ve beynimi hizmet dışı bırakıyor – yine karanlık basıyor; ama bu sefer yalnızca zihnimde.